

Csontos Márta

Árnyjáték

Atyám, még mindig nem érzed
alkalmasnak, hogy találkozz velem?

Nem izgat, hogy nincs már Kánaán,
csak a Paradicsom húlt helye
sötétlik térképeden?

Úgy látom, nő a távolság köztünk,
mely valójában nem is létezik, csak
én akarom elszántan megtenni az
utat, s nem veszem észre, mily közel
vagy hozzám árnyékom udvarán.

Félek, nem találsz meg addig, míg
égi mámorban heversz, túl a spirituális
zónán, s úgy érzed, nem juthatsz el soha
hozzám. Csak egy apró, piszkosszürke
figura vagyok túlélési tablód alsó sorában.

Hiába írok kérvényt neked
pozícióm véglegesítésére, csak létemen
túl hatályba lépő ítéleted mormolod.

Közben sötétkamrámban tovább szűkülnek a falak.

Júdás panasza

Uram, nem léphetek be sátradba
végleg kiközösítettem magam,
már nem akarsz üzletelni velem,
s engeded, hogy a kőből kilépő
idő hozzájárulásod ürügyn
örökös foglyává tegyen.

Miért hagytad, hogy bálványt
faragjak belőled, s az ál-próféták
hitetlenségével vásárra vigyem
hitványnak cserzett bőröm érted.
miért hagytad, hogy dögevő legyek
fiad sebein?

Salto Mortale

Nagy a népsűrűség idelent, Uram,
mégis egedül ébredek, mint faág
végén reszkető, halálugrásra kész,
fénytelen vízcsepp, bátortalan nézek
fel hozzád a mennybéli mélybe.

Kiszolgáltattál magamnak, önnön
gondolataimmal cimborálok, már
csak emlékkép vagyok neked
egykori Édenkerted fotóalbumában,
elválaszt tőled egy sötétlő örödögárok.

Lehet, hogy már lemondtdál a találkozásról,
mégis teszek egy utolsó kísérletet, mielőtt
kiállítatod nekem a menlevelet
Ellökhetsz magadtól, parancsodra,
vagy én indulok önként a csendbe,
s az epikrízisben ez áll majd: SALTO MORTALE.

Inverzió

Támadás és oltalom
közé szorítanak
a kudarcok.

Visszafelé lépek hozzád,
s megnyílt mozdulatba
nő árnyékomon túl
a félelem.

Itt ülök, s az idő
kapujához támasztom
az eget.

Barabás Zoltán

Értünk begyógyul...

Cseke Gábor barátomnak

Ott voltam én is:
három fal plusz egy ajtó
és a bábész, örökké megalkuvó
ablak. Sokszor arra ébredtem,
hogy arcomra csorog a fehérség,
láttam, ahogy a cseppfolyós egyedüllét
is elindul a falon, és hozza a hátán
a pókszabású éjszakát,
és hozza a szomszéd
átizzadt,
kiadó
ágyát.

Csak vártam.

Bágyadt és versszerű
volt az egész. Aztán valami titkos
lökötés ütemére lassan a falak is
visszafehéredtek.

Hajnalra begyógyulni!

Begyógyulni
mint a képzelet – hajtogattam,
míg a mélyfehér papírdarabon
el nem eredt a vers.

Látod,
jó cimborá,
megint csak várok.
Talán már holnap írsz,
apró, türelmetlenül odavetett
betűiddel megtömsz majd nekem
egy borítékot, hogy végre elhiggyem:
értünk begyógyul a vers is.

Átfordulsz

Feljött a tegnapi Hold.
Messzi-Isten látja:
fáradt angyal ölébe
búvik a tikkadt város.
Elszenderül a szenny is.
Felhorkansz, átfordulsz.
Már nem érzed,
hogy beleér
a kezéd.

Gyalázatos alkony ágját vetegették

Egész
életükben
egyetlen
gyalázatos
alkony
ágját
vetegették.

hintette,

hintette

szorgos
kézzel
a szél.

Itt
voltak.
Még
látták
a serkeként
tenyésző
hatalmak
őrültjeit,
újkori
besúgóikat,
a szerelem
koldusait
és elleneiket
egyaránt.

Istenem,
valahányszor
reájuk
gondolsz,
világosítsd
meg
arcukat.

Nekem
a gyertyafény
elegendő
mára.

Anélkül,
hogy
kérték
volna,
elébük
a halál
magvait